

Obsah

Úvod	7
§ 1. Descartovy Meditace jako pravzor filosofického zamyšlení nad sebou	7
§ 2. Nutnost nového radikálního začátku ve filosofii	9
I. Meditace: Cesta k transcendentálnímu ego	12
§ 3. Karteziánský převrat a vůdčí účelová idea absolutního odůvodnění vědy	12
§ 4. Odhalujeme účelový smysl vědy tím, že se do ní vžíváme jako do noematického fenoménu	14
§ 5. Evidence a idea pravé vědy	16
§ 6. Distinkce evidencí. Filosofický požadavek evidence apodiktické a o sobě první	19
§ 7. Evidence, že svět existuje, není apodiktická; pojetí této evidence do karteziánského převratu	20
§ 8. „Ego cogito“ jako transcendentální subjektivita	22
§ 9. Dosah apodiktické evidence „já jsem“	25
§ 10. Exkurs. Descartovo pochybení transcendentálního obratu	27
§ 11. Psychologické a transcendentální já. Transcendence světa	28
II. Meditace: Odkrytí transcendentálního pole zkušenosti a jeho univerzálních struktur	30
§ 12. Idea transcendentálního odůvodnění poznání	30
§ 13. Nutnost vyloučit nejdříve problémy dosahu transcendentálního poznání	32
§ 14. Proud cogitationes. Cogito a cogitatum	34
§ 15. Přirozená a transcendentální reflexe	36
§ 16. Exkurs. Jak transcendentální, tak „čistě psychologická“ reflexe má nutný začátek u „ego cogito“	39
§ 17. Dvojstránkovitost výzkumu vědomí jako korelativní problematika. Směry deskripce. Syntéza jako základní forma vědomí	41
§ 18. Identifikace jako základní forma syntézy. Univerzální syntéza transcendentálního času	43
§ 19. Aktualita a potencialita intencionálního života	45
§ 20. Zvláštnost intencionální analýzy	47

§ 21. Intencionální předmět jako „transcendentální vodítko“	50
§ 22. Idea univerzální jednoty všech předmětů a úkol jejich konstitutivního objasnění	53

III. Meditace: Konstitutivní problematika.

Pravda a skutečnost

55

§ 23. Pregnantnější pojem transcendentální konstituce označený tituly „rozum“ a „nerozum“	55
§ 24. Evidence jako původní danost a její obměny	56
§ 25. Skutečnost a quasi-skutečnost	57
§ 26. Skutečnost jako korelát evidentního stvrzení	58
§ 27. Habituální a potenciální evidence funguje jako konstitutivní podmínka pro jednotku smyslu „předmět, který je“	59
§ 28. Presumptivní evidence zkušenosti světa. Svět jako idea korelátu dokonalé zkušenostní evidence	60
§ 29. Materiálně a formálně ontologické „regiones“ indukují transcendentální systémy evidencí	61

IV. Meditace: Rozvinutí konstitutivních problémů

samotného transcendentálního ego

64

§ 30. Transcendentální ego neodlučné od svých zážitků	64
§ 31. Já jako identický pól zážitků	65
§ 32. Já jako substrát habitualit	65
§ 33. Já plně konkretizováno jakožto monáda; problém sebe-konstituce tohoto já	67
§ 34. Principiální podoba fenomenologické metody. Transcendentální analýza jako analýza eidetická	68
§ 35. Exkurs do eidetické niterné psychologie	72
§ 36. Transcendentální ego jako universum možných forem zážitku. Podstatná zákonitost regulace kompsibility zážitků v koexistenci a následnosti	72
§ 37. Čas jako univerzální forma veškeré egologické geneze	74
§ 38. Aktivní a pasivní geneze	76
§ 39. Asociace jako princip pasivní geneze	79
§ 40. Přejchod k otázce transcendentálního idealismu	80
§ 41. Pravý fenomenologický výklad „ego cogito“: „transcendentální idealismus“	81

V. Meditace: Odhalení transcendentální sféry bytí jako monadologické intersubjektivit	87
§ 42. Expozice problému zkušenosti cizího, postavená proti námitce solipsismu	87
§ 43. Noematicko-ontický způsob danosti jiného jako transcendentální vodítko pro konstitutivní teorii zkušenosti cizího	88
§ 44. Redukce transcendentální zkušenosti na sféru toho, co je mi vlastní	90
§ 45. Transcendentální ego a sebeapercepce redukována na to, co je mi vlastní, jakožto psychofyzický člověk	96
§ 46. Sféra toho, co je mi vlastní, jako sféra aktualit a potencialit zážitkového proudu	97
§ 47. K plné monadické konkrétnosti „toho, co je mi vlastní“, patří i intencionální předmět. Imanentní transcendence a primordinální svět	100
§ 48. Transcendence objektivního světa je oproti primordinální transcendenci transcendencí vyššího stupně	101
§ 49. Předznačení intencionálního výkladu zkušenosti cizího v jeho průběhu	103
§ 50. Zprostředkovaná intencionalita zkušenosti cizího jako „aprezentace“ (analogická apercepce)	105
§ 51. „Párování“ jako komponenta zkušenosti o tom, co je cizí, konstituující asociativním způsobem	108
§ 52. Aprezentace jako druh zkušenosti s vlastním stylem stvrzování	109
§ 53. Potenciality primordinální sféry a jejich konstitutivní funkce v aperpepci jiného já	112
§ 54. Explicace smyslu aprezentace, jež je zkušeností o tom, co je cizí	113
§ 55. Zespolečenštění monád a první forma objektivit: intersubjektivní příroda	116
§ 56. Konstituce vyšších stupňů společenství mezi monádami	123
§ 57. Objasnění souběžnosti vnitřně psychologického výkladu a výkladu ego-logičko-transcendentálního	125
§ 58. Intencionální analytika vyšších intersubjektivních společenství a učlenění jejich problémů. Já a okolí	126
§ 59. Ontologická explicace a její místo v celku konstitutivní transcendentální fenomenologie	130
§ 60. Metafyzické výsledky našeho výkladu zkušenosti o tom, co je nám cizí	133
§ 61. Tradiční problémy „psychologického původu“ a jejich fenomenologické objasnění	135
§ 62. Přehledná charakteristika intencionálního výkladu zkušenosti o tom, co je cizí	141

Závěr	145
§ 63. Úkoly transcendentální zkušenosti a poznání	145
§ 64. Závěr	146
Příloha	151
Kritické poznámky dr. Romana Ingardena, Krakov	151
Husserlova fenomenologie, fenomenologická filosofie a „Kartziánské meditace“	161
Bibliografie prací E. Husserla	191
Jmenný a věcný rejstřík	193